

Stojí to za to?

Stojí, ale nesmí to být umělé. Žijeme v době, kdy v televizi, na tzv. VIP akcích a dokonce i na plážích se producují celebrity, jejichž obličej, poprsí, zadní partie, břicha, oční víčka nebo „ovárky“ jsou vymodelované do tvarů, na které by si netroufl ani Mattel. A tak, v době těchto „igelitových“ tvarů a faceliftů a vizážistických kreač si občas s malinko narůstající nedůvěrou a opatrně sáhnou na kůru stromu, ranní rosou nebo jen obyčejný kámen na cestě, abych se přesvědčil, že jsou ještě pravé. Stejně opatrně a neodbytně s rostoucí nedůvěrou jezdím po regionech a zkouším, co je ještě pravé a kde už vládne realita umělá nebo dokonce virtuální. A to fakt stojí za to.

Je zřehla nemožné se na sto procent ubránit kontaktu se skutečností ne skutečnými. Skoro před nimi není úniku. „Show must go on“, říkají entertaineri – baviči. Jsme lákáni na festivaly všeho druhu, open air akce, stojíme za „žbrdlením“, nakláníme hlavy a celá těla, abychom přes široké rameno bodyguarda zahlédli někoho, komu jsme úplně šuma fuk. Těšíme se do aquaparků s umělým vlnobitím, divokou řekou poháněnou čerpadly, uměle nasolenou vodou, umělou pláží a mnohde už i s umělým západem nebo východem laserového slunce, abychom si vytvořili veskrze umělý dojem, že si užíváme. Přitom nás však vůbec nezajímá, že někde, docela nedaleko, se přes jez z jiskřivými odlesky skutečného

sluníčka s opravdovým přírodním „soudem“ žene skutečná voda. Možná ne tolik čistá a průzračná, ale opravdová, s rybami, možná i raky a jinou přirozenou vodní havěť. Že hned vedle roste tráva, jejíž zelenou barvu stvořila příroda pomocí chlorofylu a vysokou ve větru, který vzniká díky vrstvám studeného a teplého vzduchu a ne motorovými větráky, se ženou mraky, za jejichž déšť bychom měli být vděční stejně jako staří Mayové. Že na takových místech můžeme dýchat vzduch občas okořeněný vůní opravdové pryskyřice nebo dokonce odérem přírodního hnojiva, bez něhož by nám na polích brzy rostlo igelitové obilí.

Stojí za to si alespoň občas uvědomit, že mnozí máme někde zasunuté vzpomínky na roky strávené u řek, rybníků, na polních cestách, v lese s borůvkami a hříby jako z pohádky. Stojí za to alespoň zbytky našich vzpomínek a zkušeností předat dětem a vnukům. Odehnat je od virtuálního světa počítačových stříleček, vylákat je z umělého trávníku kolem hotelových wellness bazénů na trávu chladivou ranní rosou, do lesa, kde stromy rostou s kořeny zaborenými do mechu a kde možná – alespoň děcka vnímavější – samy od sebe ztichnou a možná poprvé v životě zaslechnou, jak fantasticky umí hrát vítr ve větvích vysokých jehličnanů, jakou krásu dokážou vytvořit tak „obyčejné“ věci jako světlo a stín, sluneční paprsky prodírající se korunami list-

natých stromů a kreslicí na stéblech trávy a polštářích mechu iluminaci, o kterou by se světelná a audio technika z celé kolony tahačů snažila naprosto marně.

Stojí za to se snažit obohatit život sobě i mladým o autentické zážitky, o skutečný svět, o poezii přírody v její co nejužitečnější podobě. Jsou taková místa a není jich málo. Ale v katalogích cestovních kanceláří je neheleďte. Musíte je objevit sami. Zde je vaše osobní citová investice nezbytná. Zamyslete se nad tím, zda stojí za to nechat svoji fantazii tloustnout a lenivět nad „talíři přeplněnými kulturními a turistickými hamburgery, popcornem nebo hotdogy s velkou přeslazenou a dokazatelně nezdravou břečkou“. Víte, že ještě existují přírodní lesní studánky s vodou, nad jejíž kvalitou si chemici vážou konopnou smyčku? Že jsou místa, kde noci jsou jen velice málo nezašpiněné „světly velkoměst“, kde stojí za to zvednout hlavu k záplavě cizích světů kdesi nepředstavitelně daleko a snít...? Tak to fakt stojí za to!

Nejsem staromilec vzpomínající na doby, kdy se spalo pod stanem. Věřte, že se z toulek přírodou rád vracím do pohodlí hotýlku nebo penzionu, ale nikdo mne nepřesvědčí, že je možné vytvořit pozitivní vztah ke všemu opravdovému a krásnému filmem, kde místo stromů a trávy leží kameny a místo zajíců, jelenů a lišek se prohánějí transformers se zuřivě válečným zvukovým doprovodem a dialogy skládajícími se prakticky pouze ze skřeků a citoslovcí. To nestojí za nic.

Laco Kučera

Dobré zprávy z Aldisu	2	Poznávejte naše regiony	14-15
Stojí to za to?	3	Pozvánka k Moravskoslezské turistické tabuli	16-17
Turistický Eden pod Krušnými horami	4-5,1	Severovýchod Slovenska – Když cesta je cílem	18-19
Pojedte za řemesly Ústeckého kraje	6-7	Oberačky – čas vína v Nitranském kraji	20
Jeden den v Kadani nestačí	8	Velkolepá cyklojízda Powiatem Ostródzkim	21
Litoměřická papírová pohádka	9	Zrcadlo turizmu	22
Putování nás dovedlo do Olomouckého kraje	10-11,24	Veletrh Dovolená a Region, Lázeňství 2015.....	23
Ze Sladovny do Sladovny	12		
Máme rádi Slovácko	13	Spojte se s TRAVEL profi na facebooku	facebook

TRAVEL profi – časopis pro cestovní ruch, Šéfredaktorka: Eva Kovářová, Ediční rada a spolupracovníci redakce: Tereza Šťastná, Jan Šťastný, Mgr. Marie Kysilková, Bořek Homola, Laco Kučera, Vydavatelství: Eva Kovářová – TRAVEL profi, IČO: 63969262
Sídlo: Horčičkova 546, 149 00 Praha 4, tel./fax: 272 919 586, vedení redakce – mobilní telefon: 608 032 397, travel-profi@volny.cz, www.travel-profi.cz, DTP a tisk: Ivan Vopelák – polygrafická výroba, Starý Kolín. Distribuce: SEND Předplatné spol. s r.o., Praha MK ČR E 5591, ISSN 1211-2798. TRAVEL profi vychází 9 x ročně vždy poslední týden v měsíci (v únoru, červenci a v srpnu nevychází). Za podklady reportáží a inzerátů odpovídá autor či zadavatel. Přebírání informací a zpráv je možné pouze se souhlasem vydavatele!